

הַרְמֵב"ם – תְּפִינֹלֶת הַיֵּלֶד
שֶׁפֶתְחָה אֶת שַׁעֲרֵי הַלֵּב
הַסֵּפֹר הַמִּפְלָא עַל רַבֵּנוּ מֹשֶׁה בֶּן מִימֹן

הָאָם יִדְעָתֶם שְׂגָדוּלִי הַחֲכָמִים הָיוּ פַּעַם יְלָדִים קְטָנִים?

מִנְּשָׁה הַקָּטָן
יָלַד שְׁהִתְקַשָּׁה מְאֹד
וְלֹא הָבִין כָּלוּם.

הַרְמַב"ם הַגָּדוֹל
כָּתַב אֶת הַסְּפָרִים הַכִּי
עֲמוּקִים וְחֻשׁוּבִים.

אֵיךְ זֶה קָרָה? הָבָה נִגְלָה...

מִשָּׁה גִּדָּל בְּעִיר קוֹרְדוּבָה. אָבִיו, הָרַב מִיָּמון, הָיָה רַב גָּדוֹל וְחָשׁוּב. אִמּוֹ נָשָׁל מִשָּׁה
נִפְטָרָה כְּשֶׁהָיָה נוֹלָד, וְהָיָה גִּדָּח גִּדָּל יְתוֹם מֵאִם. הָרַב מִיָּמון אָהַב אֶת בְּנוֹ מִדַּ
וְרָצָה בְּכָל לְבוֹ שִׁלְמֵד תּוֹרָה.

מִשָּׁה הֶקְטָן פָּשׁוּט לֹא
הִצְלִיחַ לְהִתְרַכֵּז.

הוא יָשַׁב לִיד הַסֵּפֶר, הִבִּיט
בְּאוֹתִיּוֹת... וְלֹא הֵבִין כְּלוּם!

שָׁנָה עֲבָרָה, וְעוֹד שָׁנָה, וְאַבָּא
נָשָׁלוּ כָּאֵב וְהִצְטִיעַר מְאוֹד.

יום אחד, מֶרֶב צֶעַר, גַּל נֶשֶׁל כַּעַס עָבַר עַל
הָרֶב מִיָּמֹן. הוּא הֶעֱלִיב אֶת מִנְּשָׁה וְאָמַר:
יִרְשָׁתָּ אֶת תְּכוֹנוֹתֶיךָ מִסָּבָה הַקָּצֵב! אֵינֶנִּי
אֵינֶנִּי רוֹצֶה שְׁתַּלְמֵד תּוֹרָה!
הֵלֵב נֶשֶׁל מִנְּשָׁה נִשְׁבֵּר לְרִסְיָסִים.
הוּא יָצָא מֵהַבַּיִת לְבָדּוֹ אֶל הַיַּעַר.

מִנְשָׁה שׁוּטֵט בּוֹכָה. הוּא יָדַע שֶׁאֵין לוֹ עֲזָרָה מֵאֵף אָדָם – רַק מֶה!
בְּעָרֵב, הוּא נִכְנָס בְּשֶׁקֶט לְבֵית הַכִּנּוּסֹת, פָּתַח אֶת אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְזָעַק מֵעֶמְק הַלֵּב:

הַתְּפִלָּה שֶׁבִקְעָה רִקִּיעִים:
הֵן אֵלַי, פֶּתַח אֶת לְבִי, עֲזֹר לִי לְלַמֵּד תּוֹרָה!

כִּדֵּי שְׂאֲבִי לֹא
יִתְבַּיֵּשׁ בִּי

כִּדֵּי שְׂאֲבִי לֹא
יִתְבַּיֵּשׁ בִּי

בָּכָה עַד שֶׁנִּרְדָּם
מֵעִיפּוֹת עַל סִפְסֵל
בֵּית הַכְּנָסֶת!

שְׂאֲמִי בְּגֵן עֶדֶן
תִּהְיֶה שְׂמִיחָה

בבֹּקֶר, כְּשֶׁזָרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ, מָשָׁה פָקַח עֵינָיו וְאָמַר מִיָּד:
"מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ". וּפְתָאם... הוּא הֶרְגִישׁ מִשֶּׁהוּ מַפְלָא!
הוּא הֶרְגִישׁ שֶׁהוּא יֶלֶד אַחֵר, כְּאִלּוּ נוֹלַד מִחֲדָשׁ.
ה' שָׁמַע אֶת תְּפִלָּתוֹ – מֵעֵין הַחֲכָמָה נִפְתַּח בְּתוֹכוֹ!

מֶשֶׁה הֶחֱלִיט לְהַקְדִּישׁ אֶת חַיָּיו לַתּוֹרָה.
הוּא יָצָא לַדֶּרֶךְ וְהִצְטָרֵף לְעֶגְלוֹן שְׁנַסֵּעַ לִישִׁיבָה הַגְּדוֹלָה בְּיַעַר אֶלִּיסָנָה.
זֶה הָיָה הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ לָמַד אָבִיו מִפִּי הָרַב הַגְּדוֹל, רַבִּי יוֹסֵף!

קוֹרְדוּבָה

יַעַר אֶלִּיסָנָה

רק תלמידים גדולים
וחכמים מאוד עעריה
לומדים פה!

כשהגיע, התלמידים הבוגרים סרבו לקבל אותו.
משה דמע, אך לא ותר!
הוא תלה עיניו לשמים ובקש בבכי לראות את ראש הישיבה.

ראש הַיְשִׁיבָה, הָרַב רַבִּי יוֹסֵף, יָצָא וְשָׂא לְבָרָךְ: "מִי אַתָּה בֶּנִי?"
מֹשֶׁה סִפֵּר לוֹ הַכֹּל: עַל הַקָּשִׁי, עַל אָבִיו, וְעַל הַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכְּנָסֶת.
הָרַב הִתְרַגֵּשׁ מְאֹד מִרְצוֹנוֹ הָעֵז שֶׁל הַיֶּלֶד.
הוּא בֵּרַךְ אֶת מֹשֶׁה, וְהַחֲלִיט לְלַמֵּד אֹתוֹ בְּעֶצְמוֹ!

תוך זמן קצר, הרב נדהם!
משה גלה חכמה עצומה והבנה מהירה.
הרב אמר: "הילד הזה יהיה רב גדול בישראל!"

אך כעבור כמה חודשים, הרב הגדול רבי יוסף נפטר.

משה היה עצוב, והחליט שהגיע הזמן
לחזור הביתה לקורדובה.

שַׁבַּת בְּבִקְרָה, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל בְּקוֹרְדוֹבָה.
לְפָנַי קָרִיאת הַתּוֹרָה, מִשָּׁה עָלָה לְבִמָּה לְתֵת דְּרָשָׁה.
הָאֲנָשִׁים תָּמָהּ: "מָה? הֲרִי הוּא לֹא יָדַע לְלַמֵּד!"
אֲךָ כְּשִׁפְתָּח אֶת פִּיו – כָּלם נִשְׁאַרוּ פְּעוּרֵי פֶה!
דְּבָרֵי תּוֹרָה נִפְלְאִים, עֲמוּקִים וּמְאִירִים פָּרְצוּ מִמֶּנּוּ כִּמוֹ מַעְיָן.

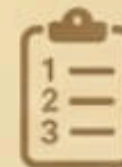

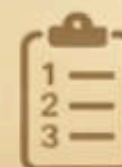
מֹשֶׁה סִפֵּר לַקָּהָל עַל הַיְשִׁיבָה וְעַל עֲזָרַת ה'.
הָרַב מִיָּמֹן, הָאָב הָאוֹהֵב, רָץ אֶל בָּנוּ עִם דְּמָעוֹת שִׁמְחָה!
הוּא חִבֵּק אוֹתוֹ בְּחֶם עֵז וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה.
יְמֵאוֹתוֹ יוֹם, נִפְתַּח דֶּף חֲדָשׁ! יֵם יָשְׁבוּ וְלָמְדוּ תוֹרָה יַחַד בְּאַהֲבָה.

וְכֹךְ גָּדַל הַיָּלָד וְהַפֶּךְ לְרַבֵּנוּ מֵשָׂה
בֶּן מִימֹן – הֶרְמֵב"ם הַקְדוּשׁ!
מֶה נִלְמַד מִמֵּשָׁה הַקָּטָן?

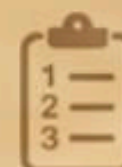
1. הכל מה': גם כשקשה, מבקשים
בכל הלב מבורא עולם.

2. תפילה אמתית: תפילה עם דמעות
וכונה טהורה פותחת שערים.

3. להתמיד ולא לוותר:
לרצות באמת ללמד – וה' יעזור!

הֵן אֵלֵי, פֶּתַח אֶת לְבִי, עֲזֹר לִי לְלַמֵּד תּוֹרָה!